

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 70/13

Luxemburg, 4 iunie 2013

Hotărârea în cauza C-300/11

ZZ/Secretary of State for the Home Department

Esența motivării unei decizii de refuz al intrării pe teritoriul unui stat membru trebuie să fie comunicată persoanei interesate

Cu toate acestea, un stat membru poate refuza, în măsura în care este strict necesar, să comunice persoanei interesate motivele a căror divulgare ar putea compromite siguranța statului

Resortisanții unui stat membru pot intra și, în anumite condiții, pot rămâne pe teritoriul altor state membre. Cu toate acestea, un stat membru le poate refuza acest drept pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică.

În Regatul Unit, deciziile administrative prin care se refuză intrarea pe teritoriul național, adoptate pe baza unor informații a căror publicare ar putea să aducă atingere siguranței naționale, pot fi contestate la Special Immigration Appeals Commission (Comisia Specială de Soluționare a Contestațiilor în materie de Imigrare, denumită în continuare „SIAC”). În cadrul procedurii desfășurate în fața SIAC, nici persoana care a contestat o astfel de decizie, nici avocații săi personali nu au acces la informațiile pe care a fost bazată decizia în cazul în care divulgarea lor ar fi contrară interesului general. Cu toate acestea, într-un astfel de caz, este desemnat un avocat special, care are acces la aceste informații, pentru a reprezenta interesele persoanei în cauză în fața SIAC. Totuși, avocatul special nu poate comunica cu persoana interesată cu privire la aspecte legate de procedură începând din momentul în care i-au fost notificate elemente față de a căror divulgare se opune Secretary of State, autoritatea britanică competentă în materie. Avocatul special poate solicita însă SIAC să emită instrucțiuni care să autorizeze o astfel de comunicare.

ZZ are dublă cetățenie, franceză și algeriană. El este căsătorit din anul 1990 cu o resortisantă britanică, împreună cu care are opt copii. În perioada 1990-2005, ZZ a locuit legal în Regatul Unit. Cu toate acestea, în august 2005, după ce a părăsit Regatul Unit, Secretary of State i-a anulat dreptul de ședere pentru motivul că prezența sa aducea prejudicii interesului general. În septembrie 2006, ZZ s-a deplasat în Regatul Unit unde autoritatea menționată a adoptat o decizie de refuz al intrării.

ZZ a formulat la SIAC o acțiune împotriva deciziei de refuz al intrării. În cadrul acestei proceduri, el nu a putut discuta cu cei doi avocați speciali ai săi decât referitor la elementele de probă publice.

SIAC a respins acțiunea și a pronunțat o așa-numită hotărâre „confidențială”, care avea o motivare exhaustivă, și o așa-numită hotărâre „publică”, având o motivare sumară, și numai aceasta din urmă i-a fost comunicată lui ZZ. Din „hotărârea publică” reiese că SIAC este convinsă, din motive care sunt explicate în „hotărârea confidențială”, că ZZ a fost implicat în activități ale rețelei Grupului Islamic Armat (GIA) și în activități teroriste în anul 1995 și în anul 1996.

ZZ a formulat apel împotriva hotărârii SIAC la Court of Appeal (England & Wales) (Curtea de Apel, Regatul Unit), care adresează Curții de Justiție întrebarea în ce măsură este SIAC obligată să comunice persoanei interesate motivele de siguranță publică care constituie temeiul unei decizii de refuz al intrării.

În hotărârea sa pronunțată astăzi, Curtea amintește, mai întâi, că, potrivit Directivei 2004/38¹, o decizie de refuz al intrării trebuie să fie notificată în scris persoanei interesate, astfel încât aceasta să poată înțelege conținutul deciziei și implicațiile acesteia. În plus, persoana interesată trebuie să fie informată în mod precis și complet cu privire la motivele de ordine publică sau de siguranță publică pe care se bazează o astfel de decizie, cu excepția situațiilor în care acest lucru este contrar intereselor siguranței statului.

În acest context, Curtea precizează că statele membre sunt obligate să prevadă un control jurisdicțional efectiv atât al temeiniciei deciziei de refuz al intrării, cât și al temeiniciei motivelor referitoare la siguranța statului invocate pentru a se refuza comunicarea către persoana interesată a motivelor pe care se bazează respectiva decizie. Astfel, pe de o parte, instanța însărcinată cu controlul legalității deciziei de refuz al intrării trebuie să poată lua cunoștință de ansamblul motivelor și al elementelor de probă care au stat la baza respectivei decizii. Pe de altă parte, o instanță trebuie să fie însărcinată să verifice dacă motivele legate de siguranța statului se opun divulgării motivelor pe care se întemeiază decizia și a elementelor de probă menționate.

În această privință, Curtea subliniază că autoritatea națională competentă trebuie să dovedească faptul că siguranța statului ar fi efectiv compromisă de o comunicare precisă și completă a motivelor către persoana interesată. În consecință, **nu există o prezumție în favoarea existenței și a temeiniciei motivelor invocate de o autoritate națională pentru a refuza divulgarea motivelor pe care se bazează decizia de refuz al intrării.**

Dacă, în aceste condiții, instanța concluzionează că siguranța statului nu se opune comunicării în mod precis și complet a motivelor care stau la baza unei decizii de refuz al intrării, aceasta dă autorității naționale competente posibilitatea de a comunica persoanei interesate motivele și elementele de probă care lipsesc. Totuși, **în cazul în care autoritatea respectivă nu permite comunicarea acestora, instanța trece la examinarea legalității unei astfel de decizii numai pe baza motivelor și a elementelor de probă care au fost comunicate.**

În schimb, dacă se dovedește că siguranța statului se opune efectiv comunicării către persoana interesată a acestor motive, controlul jurisdicțional al legalității deciziei de refuz al intrării trebuie efectuat în cadrul unei proceduri care ține seama în mod adecvat atât de cerințele care țin de siguranța statului, cât și de cele ale dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, **limitând în același timp eventualele ingerințe în exercitarea acestui drept la strictul necesar.**

Această procedură trebuie să garanteze, în cea mai mare măsură posibilă, respectarea principiului contradictorialității, pentru a permite persoanei interesate să conteste motivele pe care se întemeiază decizia în cauză, precum și să prezinte observații cu privire la elementele de probă aferente acesteia și, prin urmare, să își prezinte în mod util argumentele în apărare. În special, **trebuie să se comunice persoanei interesate esența motivelor pe care se întemeiază o decizie de refuz al intrării, protecția necesară a siguranței statului neputând avea ca efect lipsirea respectivei persoane de dreptul său de a fi ascultată și, prin urmare, anularea caracterului efectiv al dreptului său de a exercita căile de atac.**

Curtea subliniază de asemenea că ponderarea dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă cu necesitatea de a asigura protecția siguranței statului în cauză **nu este aplicabilă în același mod în ceea ce privește elementele de probă** care se află la originea motivelor prezentate în fața instanței naționale competente. Astfel, în anumite cazuri, divulgarea acestor elemente de probă poate compromite în mod direct și specific siguranța statului prin aceea că poate, de exemplu, să pună în pericol viața, sănătatea sau libertatea unor persoane sau să dezvăluie metodele de investigare utilizate în mod specific de autoritățile naționale cu atribuții în domeniul siguranței și, astfel, să afecteze serios, sau chiar să împiedice, îndeplinirea în viitor a sarcinilor acestor autorități.

¹ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, rectificări în JO L 229, p. 35 și JO 2005, L 197, p. 34, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

În sfârșit, Curtea precizează că este de competența instanței din Regatul Unit, pe de o parte, să se asigure că esența motivelor care constituie temeiul deciziei în cauză este comunicată persoanei interesate într-un mod care să țină seama corespunzător de confidențialitatea necesară a elementelor de probă și, pe de altă parte, să stabilească consecințele unei eventuale încălcări a acestei obligații de comunicare.

MENTIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708